

handle §§ 6 og 7. Den førstnævnte Paragraph vil, saavidt jeg seer, kunne blive af stor Betydning, idet den til en vis Grændse imødekommer den Trang, der søger sin Tilfredsstillelse i den ovenfor omhandlede Præstefrihed, navnlig i den Form, hvori den i Grundtvigs sidste Udtalelse desangaaende i „Danst Kirketidende“ for 2den Decbr. f. A. er fremstillet: som Sognebaandets Løsning for Præsterne. Da det jo er vitterligt, at mange Præster føle sig stærkt besværede i Samvittigheden ved kirkelig at skulle betjene ethvert Medlem af Sognemenigheden, fornemmelig ved at skulle modtage den hele Masse ved Herrens Bord og ved at skulle hellige og velsigne ethvert Ugteffab, ogsaa Græfftes, synes de at have et retfærdigt Krav paa den foreslaaede Frihed; og, da nu Menighedens Medlemmer have, og ved dette Forslag ere tiltænkte en endnu større, Frihed med Hensyn til Valg af Sjælesørger, synes der fra denne Side heller ikke at være mindste Ubillighed i, at Præsten erholder en saadan fri Stilling i Menigheden. Paragraphen er forøvrigt affattet saaledes, at Ingen paa denne Maade vil kunne forurettes uden at faae tilstrækkelig Afgang til enten at gjøre sin Ret gjældende, eller hos en anden

Præst søge sin religiøse Trang tilfredsstillet; og det er min Overbevisning, at Menighedens frie Stilling ligeoverfor Sognepræsten vil indeholde en tilstrækkelig Begrændsning af den ham indrømmede Frihed og navnlig medføre, at han kun meget sjældent vil see sig nødt til at skride til en bestemt, skriftlig motiveret, Børging, men i Almindelighed see Sagen jævnet ved en beständig og hjærlig Forhandling med det paa-gjældende Menighedsmedlem.

Den sidste Paragraph i Lovforslaget søger at imødekomme et Duffe, som næres af et større eller mindre Antal Menighedsmedlemmer i adskillige Sogne. Ligesom jeg ikke seer, at der kan være Noget til Hinder for en saadan Indrømmelse, saaledes holder jeg mig forvisset om, at den meget vil bidrage til at holde Sognemenighederne samlede og forebygge Dannelsen af frie Menigheder, der jo kun kan ønskes, hvor Forholdene gjøre den til en christelig Fornødenhed.

Maatte jeg nu have været saa heldig at motivere Lovforslaget saaledes, at dets Betimelighed, Dnsfælgelighed og christelige Berettigelse maatte staae klart for Betragtningen, da tør jeg sikkert haabe, at det høitærede Thing vil lade det nyde Fremme.

Kjøbenhavn, den 14de Jan. 1855.

Ved herved at tilbagefende det os ved Hr. Formandens ærede Skrivelse af 17de d. M. tilstillede, af den 3die Landssthingsmand for 11te Kreds indgivne „Forslag til Lov, indeholdende nogle Tillægsbestemmelser til Loven af 4de April 1855 om Løsning af Sognebaandet“, undlade vi ikke at erklære, at Udvalget anbefaler bemeldte Forslag til Behandling i Thinget.

Det i Henhold til Forretningsordenen for Landsstinget § 11 nedsatte Udvalg, den 19de Januar 1856.

Borgen.

Drejer.

Faurshou.

Flensborg.

Hansen.

Krabbe.

Lehmann.

Mayh.

Schou.